

Alkusanat

Tuona aamuna herään kuuden maissa. Lähdän huhtikuun hangille. Aurinko pilkottaa mäntyjen lomitse. Kuuluu lintujen laulua. Järvi on jäässä. Valkoinen puusilta johtaa lahden toiselle rannalle. Tuossa aineellis-eteerisessä kauneudessa koen, että koko ihminen on tavallaan kuin silta: silta aineellisen ja henkisen välillä.

Aamuauringon siivilöityessä puiden oksien lävitse havaitsen fyysisen itseni. Aineellinen olemassaoloni vaikuttaa kuitenkin rajalliselta. En pääse tunnosta, että olen jossain merkityksessä *ikuinen*. Havaitsihan jo Einstein, että energia on häviämätöntä, se muuttaa vain muotoaan.

Ikuisuus? Onko tuo aurinkokin ikuinen? Ilmeisesti, se muuttaa vain muotoaan aikakaudesta toiseen. Häviää välillä ehkä fyysisiltä aisteilta ja ilmestyy jälleen jossain muodossa, kuten minäkin tai kuten lumi syksyn jälkeen aina uutena ja aina jollain tapaa samana.

Jo se tosiasia, että voin havaita rajallisuuteni, edellyttää *loogisesti* jotakin ei-rajallista, josta käsin voin tehdä rajallisuushavaintoni. Pinnallisemmän egoni havaitseminen edellyttää jotain syvempää, ikuisista minuutta, josta käsin havaitsen rajallisen egoni aivan samoin kuin punaisuuden havaitseminen edellyttää ei-punaista. Henkisen havaitseminen edellyttää aineellista ja aineellisen havaitseminen edellyttää henkistä.

Olin pitkän aikaa tutkinut eri uskontojen, filosofioiden, tieteiden ja henkisten näkemysten käsityksiä elämän tarkoituksesta. Metsäkokemukseni vahvisti näiden perusviestin. Henkisessä mielessä koin it-

seni ikuisuusolennoksi. Koin vahvasti, miten *aineellisen kautta* voin kokea myös henkisen ikuisuusluontoni, jota usein nimitetään *ydinminuudeksi* ja joka vaikuttaa olevan hukassa aikamme ihmisiltä.

Entä puheet ikuisesta kadotuksesta tai ikuisesta autuudesta? Tässä kohtaa oikeudenmukaisuuden tuntoni pistää vastaan. Ei kukaan meistä ole niin hyvä, että ansaitsisi ikuisen autuuden, kukaan ei myöskään ole niin paha, että ansaitsisi ikuisen kärsimyksen. Elämän on siis oltava ikuisuudessa sijaitseva koulu, jonka päämääränä kajastaa ”*jumalankuvankaltaisuus*” tai *vapaus, veljeys* ja *tasa-arvo* tai *rakkaus*. Nämä kaikki tarkoittanevat samoja asioita, ovat rinnakkaisluokkien *oppimistavoitteita*.

Ikuisuus ei ala mistään eikä pääty mihinkään. Muutoin se ei olisi ikuisuus. Ei siis ”voi siirtyä ajasta ikuisuuteen”. Ikuisuus on nyt.

Miksi tuo ”ikuisuusluonto” on yleensä niin vaikea kokea? Salaisuus lienee siinä, että *ihminen kokee ja näkee vain sen, mitä hän ajattelee*. Kullakin ajalla on omat joukkouskomuksensa, jotka sitovat ajatteluamme ja sitä kautta maailman kokemistamme. Kun olemme ”metsässä” tai muutoin erillämme aikakauden joukkouskomuksista, voimme helpommin kokea toisin.

Seuraava esimerkki valaiskoon vielä edellistä. Kaksi miestä kulkee kuraista katua. Toinen näkee märät kenkensä ja sukkansa. Toinen näkee kuun ja tähtien heijastuvan kauniisti lammikkojen pinnasta. Ero näkemysten välillä on suuri ja johtuu siitä, mitä *tahdomme kokea*. *Viljelemme ajatuksia, joita tahdomme kokea*. Jollei kulttuurissamme viljellä ajatuksia ikuisesta minuudesta tai rakkaudesta, emme näe maailmassamme rakkautta tai henkistä – *ikuisuudessa elävää* – ydinminäämme. Näidenkin kokemiseen vaaditaan *tahtoa ja ajatuksia*.

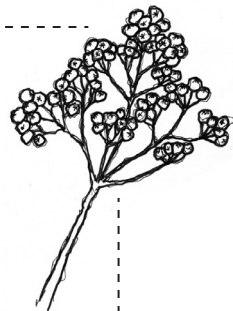
Käsillä oleva kirja on tämän ”siltakokemuksen” jatkoa hyvin monessa mielessä. Pysin ensinnäkin yhdistämään tieteellisen, taiteellisen ja henkisen tarkastelutavan. Toisaalta pyrin yhdistämään ihmisen itseensä, ydinminuuteensa. Ihminen, joka ainakin hetkittäin kokee elävänsä tarkoituksellista elämää, on yhdistynyt ikuisen itseensä, ydinminuuteensa. Hän on muuttunut *reaktiivisesta* eli elämään pelkästään reagoivasta ihmisestä *proaktiiviseksi* eli aloitteelliseksi vai-

kuttajaksi. Häntä ei enää kuljeteta markkinavoimien, urakilpailujen, mainosten, yleisen mielipiteen tai suurten gurujen saattueissa. Hän kulkee itse vaikka läpi umpihangen kohti tärkeäksi kokemaansa määränpäättä. Vaikka nuo määränpäättäjät vaihtuisivatkin, kukin määränpäättäjä on yhtä innostava, koska ihminen *rakastaa matkaansa eli hän on löytänyt elämälleen tarkoitusta*. Uuden ajan alussa (1500-luvulla) voimistunut matka ulkoisen todellisuuden valtaamiseen kaipaa täydennykseksi matkaa sisäiseen, psyykkis-henkiseen todellisuuteen. Tähän aikamme elämä meitä kouluttaa. On matkattava kahden suuntaan: ulos ulkoiseen todellisuuteen ja sisäänpäin, psyykkis-henkiseen todellisuuteen.

Sisäisellä matkalla voimme käyttää hyväksi ulkomaailman tutkimisessa kehittyneitä sielunkykyjä. Matkaan emme käy niinkään pelosta kuin rakkaudesta lähtevin motiivein. Löydämme myös uusia aarteita, joista emme ole osanneet uneksiakaan ongelmien keskellä kamppailevassa maailmassa, jossa puolet ihmisistä elää fyysisestikin aliravittuina (ja se toinen puoli elää henkisesti aliravittuna). Kuitenkin olemme toiveikkaita.” – aivan samoin kuin länteen purjehtineet laivat löysivät tosiasiaa uuden mantereen uusine ihmeineen ja aarteineen, voi myös täydellä tietoisuudella sisäänpäin suuntautuvalla matkalla löytää uusia ihmeitä ja uusia aarteita” (Lievegoed 1998, 11).

Haaste

Kirja haastaa lukijan matkalle kohti oman elämänsä tarkoitusta. Tämä matka on elämästä vieraantuneen nykyihmisen tärkein matka. Elämäkoulun oppimäärän suorittaminen ei aina ole miellyttävää, mutta syvimmillään sitä kautta löytyy myös ihmisen syvin onni.

Tarvitsemme positiivisia, elämän suuria mahdollisuuksia korostavia ihmistutkimuksia. Varjoja ei tarvitse poistaa – jo pieni valo voi valaista hyvinkin pimeän ja synkän luolan.

Aurinko mäntyjen takana on noussut jo korkeammalle. Tunnen kevään kuumotuksen poskillani. Jäät alkavat sulaa. Astun sillalle.

Simo Skinnari

Kuusamossa 24.4.2005

Kiitokset

Kiitän Gyllenbergin säätiötä, Suomen Kulttuurirahaston Varsinais-Suomen Maakuntarahastoa ja Kulmakoulusäätiötä, jotka ovat antaneet apurahaa tutkimukseeni ja tämän kirjan kirjoittamiseen. Teos on osa ”Sydämen ajattelun” projektia, jonka ensimmäinen julkaisu oli kirjani ”Pedagoginen rakkaus” (PS-kustannus 2004, 2. painos 2007; Ruotsissa Isaberg förlag 2008).